

CAPÍTOL I

Hi havia un bon foc. La meva esposa acabava de pujar a ficar el nen al llit. El Charles, amb un bronzejat que l'afavoria, seia davant meu. Era força agradable la perspectiva de passar unes quantes setmanes sota el mateix sostre, una cosa que no fèiem des de petits. Jo tenia massa mandra de parlar i em limitava a menjar nous i mirar el foc. Però al Charles se'l veia impacient.

—Ara que la teva esposa és a dalt, Will, m'has de respondre el que et volia preguntar així que l'he vista aquest matí. Com va anar això del festeig: la declaració i que t'acceptés? Vull tenir la recepta per trobar una doneta tan encantadora, jo també. A les teves cartes no en donaves gaires detalls. O sigui que a veure si m'ho expliques amb més detall.

—Si t'ho haig d'explicar tot, serà molt llarg.

—És igual. Si me'n canso i m'adormo, potser somiaré que me'n torno a Ceilan, solter i abandonat, i quan em desperti ja hauràs acabat i m'adonaré que encara soc a casa teva. Vinga, home! «Una vegada hi havia un jove, galant i solter.» T'apunto el començament i tot!

—Bé, doncs: «Una vegada hi havia un jove, galant i solter», que quan va acabar la carrera de medicina no tenia ni idea de per on tirar. He de parlar en primera persona; no puc continuar com un jove galant i solter...

Tot just havia acabat els estudis a la Facultat quan tu te'n vas anar a Ceilan i, si ho recordes, jo també volia anar-me'n a l'estranger i vaig pensar que podia demanar una plaça com a metge de bord, però vaig concloure que això no em donaria gaire prestigi professional. Dubtava, i tot pensant-hi, vaig rebre una carta d'un cosí del meu pare, el senyor Morgan, aquell cavaller respectable que solia escriure unes cartes plenes de consells a la meva mare i que em va enviar un bitllet de cinc lliures quan vaig acceptar de fer d'ajudant del senyor Howard en comptes de fer-me a la mar. Bé, sembla que aquell cavaller respectable feia temps que pensava fer-me soci seu si jo feia els progressos necessaris i, com que un vell amic seu, que era metge al Guy's hospital, li va donar bones referències meves, em va escriure i em va proposar aquestes condicions: durant cinc anys tindria una tercera part dels beneficis, després la meitat, i al final seria el seu successor i tots els ingressos serien per a mi. No era una mala oferta per a un home sense un penic com jo, tenint en compte que el senyor Morgan tenia un consultori en un ambient rural pròsper, i encara que jo no el coneixia personalment, me n'havia fet una idea prou acurada i el considerava un solter inveterat, honorable, de bon cor, amb neguit i curiositat per tot, i em vaig reafirmar en aquesta impressió al cap de mitja hora de conèixer-lo. Jo m'havia fet a la idea que viuria a casa seva, ja que era solter i parent de lluny, però em penso que ell tenia por d'aquesta perspectiva perquè quan vaig arribar a la porta de casa seva amb el camàlic que em portava la maleta em va rebre al replà i, mentre em donava la mà, va dir al camàlic:

—Jerry, si us espereu un moment, podreu acompanyar el senyor Harrison al seu allotjament de ca la Jocelyn; ja sabeu on és.

I després, adreçant-se a mi, em va dedicar els primers mots de benvinguda. Em va semblar més aviat poc hospitalari, però després ho vaig entendre més bé.

—Ca la Jocelyn —va dir— és el millor que he pogut trobar en tan poc temps i, com que hi ha molta gent amb febre, un brot de tifus a la part vella de la ciutat, volia que vinguéssiu aquest mes mateix. Em penso que hi estareu còmode per una o dues setmanes. M’he pres la llibertat de fer-hi enviar per la meva majordoma un parell de coses que us hi facin sentir una mica més com a casa: una butaca, una capsa magnífica amb específics i quatre cosetes per si voleu fer un pisolabis. Però se m’ha acudit un pla que ja discutirem demà, si us sembla bé. Per ara no us vull entretenir més, aquí plantat a l’escala. Aneu al vostre allotjament, que em penso que ja hi és la meva majordoma per a preparar-vos-hi el te.

Diria que entenia la preocupació d’un senyor vell per la seva salut, i que alhora vetllava per la meua. Anava amb una mena d’abric gris balder i sense barret. Però m’estranyava que no em fes passar i em tingués a l’entrada. Al capdavall, em penso que m’equivocava creient que tenia por d’agafar fred; només tenia por que el veiessin *en déshabillé*. I pel que fa a la seva aparent manca d’hospitalitat, al cap de poc temps d’estar a Duncombe vaig entendre l’avantatge de considerar la pròpia casa com un castell que no admet intrusos i vaig explicar-me el motiu pel qual el senyor Morgan tenia el costum d’atendre tothom de la porta estant. L’efecte d’aquest hàbit va fer que em rebés així. Però al cap de poc jo freqüentava la casa amb normalitat.

Tots els senyals indicaven que algú havia tingut l’amabilitat de preocupar-se per reservar el meu allotjament i sens dubte es tractava del senyor Morgan. Em feia mandra posar-me a fer res

aquella tarda; vaig seure a la petita tribuna de damunt de la botiga de la Jocelyn i em vaig dedicar a mirar amunt i avall del carrer. Duncombe es té per una ciutat però jo en diria un poble gran. Realment, vist des de ca la Jocelyn és un lloc molt pintoresc. Les cases no es pot dir que siguin corrents, tenen detalls vulgars si es vol, però en conjunt queden bé; no tenen aquelles façanes planes, totes iguals, que es veuen en moltes ciutats amb més pretensions. Una tribuna de tant en tant, aquí i allà una teulada de dos vessants, una mansarda que es retalla contra el cel i que a certes hores projecta un bon efecte de llums i ombres al carrer... I tenen una curiosa manera d'encalcinar algunes cases donant-los un to rosat com de paper assecant, més semblant a la pedra que es troba en construccions de Magúncia que a cap altra cosa. Pot semblar de mal gust però al meu parer fa que el color sigui més càlid. I també de tant en tant veiem una casa particular amb un jardí al davant, uns espais de gespa a banda i banda del caminal empedrat, i un gran arbre o bé dos til·lers o un castanyer que projecten les seves branques fins al carrer i creen uns espais arrodonits al terra que serveixen de recer per a les gotellades d'estiu.

Mentre seia a la tribuna pensava en el contrast entre aquest lloc i els allotjaments del centre de Londres que havia deixat tot just dotze hores abans. Amb la finestra d'aquí oberta, i tot i trobar-me al centre urbà, només sentia l'olor de les caixes amb pots de salsa d'escalunyes per a les ostres de l'aparador, en comptes de la pols i el fum d'aquells carrers; aquí, al carrer principal, només se sentien les mares que cridaven els nens que hi jugaven per ficar-los al llit, i el ning-nang de la campana de la vella església parroquial que recordava el toc de queda.

Mentre m'estava allí assegut sense fer res es va obrir la porta i una criada joveneta, fent una inclinació, va dir:

—Rebeu, senyor, els compliments de la senyora Munton, que voldria saber si esteu bé després del vostre viatge.

Vaja! Això sí que era cortesia i amabilitat! Vols dir que cap company de pràctiques del Guy's hauria fet res de semblant? I en canvi la senyora Munton, que és la primera vegada que la sento anomenar, pateix i vol saber si estic bé, per estar tranquil·la!

—Oferiu els meus, de compliments, a la senyora Munton; estic prou bé i li agraeixo l'interès.

Em va semblar millor dir «prou bé», perquè «molt bé» hauria fet perdre l'interès que la senyora Munton em demostrava. Que bona, la senyora Munton! Que amable, la senyora Munton! Potser era una jove viuda rica, guapa i tot! Em vaig fregar les mans satisfet i divertit, i tornant al meu lloc d'observació vaig mirar d'endevinar en quina casa vivia la senyora Munton.